

behandling og under debatten om det beslutningsforslag, vi behandlede tidligere på dagen.

Udenrigsministeren fremhævede i sin afvisning af forslaget bl.a., at det, at regeringen fremlægger sine synspunkter og laver nogle ting og sager, jo er samme procedure, som regeringen følger ved andre lovforslag, nemlig at komme med sine meningstilkendegivelser. Men sagen er jo, at vi her står i en helt anden situation, end når vi behandler et ganske almindeligt lovforslag. Vi står i en situation, hvor vi skal have en folkeafstemning om, hvorvidt vi skal afgive større suverænitæt til EU, end tilfældet allerede er i dag.

Vi taler om en folkeafstemning, der skal afklare, hvorvidt Danmarks selvbestemmelsesret skal mindskes til fordel for EU's kompetence. Vi taler om spørgsmålet om, i hvor høj grad retten for Folketinget til at råde over Danmarks forhold eventuelt skal indskrænkes, eller om den skal blive ved med at være den samme som i dag.

Vi taler altså om nogle helt andre spørgsmål, end hvis vi behandlede et almindeligt lovforslag her i Folketingssalen. Hvis vi fortryder det, kan vi lave det om en måned senere. Dette her er noget helt, helt andet, og denne alvorlige situation, som burde give anledning til eftertanke, kommer overhovedet ikke til udtryk i udenrigsministerens afvisning af forslaget. Man sætter det nærmest i sammenhæng med alle mulige andre lovforslag, vi behandler.

Tilhængerne forsøger at sætte sig på de fleste af de midler, der er til rådighed for henholdsvis ja- og nejsiden, og de forsøger gennem regeringens egne publikationer via Udenrigsministeriet at sikre sig et forspring, når det drejer sig om argumentationen over for borgerne. Hvad angår det første vedrørende midlerne, der er til rådighed for ja- og nejsiden, er det helt klart, at med fordelingen af oplysningsmidlerne til partierne har man på forhånd sikret, at ja-argumentationen har den klart største vægt. Samtidig har regeringens materiale som f.eks. de temapjecer, udenrigsministeren omtalte, sikret, at udgifterne til ja-sigernes oplysningsarbejde, som rettelig burde udredes af Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, bliver afholdt af statsapparatet frem for af regeringspartierne egne midler. Det vil sige, at ikke blot har man sikret sig midler af den fordelingspulje, alle partierne har andel i, man har også sikret, at der kan stilles statsmidler til rådighed til partierne

egen oplysningsvirksomhed. Det er præcis det, der er tale om.

Selvfølgelig er det materiale, vi vil se i den kommende tid, partsindlæg. Det er helt klart, det kan ikke være andet, og jeg synes egentlig også, det er kommet godt frem i debatten. Men det afspejler også, at det eneste, der bør være svaret på det, er en publikation, som på én gang fortæller den del af befolkningen, der ønsker at læse den, hvilke argumenter henholdsvis ja- og nejsiden har. Det vil stille både ja- og nejsiden i en mere lige position over for befolkningen, og derfor er det eneste rigtige selvfølgelig det, der er angivet i beslutningsforslaget, vi behandler i dag, nemlig at der skal laves en avis om Amsterdamtraktaten, som skildrer partiernes synspunkter.

Jeg har faktisk ikke hørt ét eneste reelt argument imod at lave en sådan avis. Jeg kunne forstå det, hvis det var lidt i retning af det, hr. Ole Stavad var inde på. Hr. Ole Stavad var inde på, at Socialdemokratiet åbenbart havde lavet en fejl, da man tidligere gik med til at lave en fælles avis. Men det er ikke nævnt med ét eneste ord fra nogen ordførers side, at man har haft dårlige erfaringer med den avis, vi lavede sidst. Tværtimod er der en række af os, som kan huske, at der var meget stor sympati og mange positive tilkendegivelser fra de folk, der læste den.

Jeg tror ikke, der er tvivl om, når vi sidder og opsummerer det hele efter i dag, at det, der reelt er tale om, er, at jasiden vil gøre alt, hvad den kan for at sikre, at det kun er ja-argumenterne, der virkelig kommer ud, og vil gøre det besværligt for modstanderne at få deres argumenter til fordel for et nej til Amsterdamtraktaten ud. Det kan vi ikke gøre andet ved end at appellere til befolkningen om at reagere på det ved at stemme nej til Amsterdamtraktaten.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal endnu en gang takke de partier, som har stillet sig positivt til dette forslag, og det er i øvrigt de samme partier, som også var positive over for det foregående forslag. Der er naturligvis en helt klar sammenhæng i det.

Hr. Stavad bebrejdede os, at vi havde bragt forslaget frem her i Folketingssalen, når nu tanken allerede var blevet nedstemt i Folketingets Europaudvalg. Jeg må indrømme, at jeg har haft den forhåbning, at når hr. Stavad skulle forklare sin folketingsgruppe, hvad der var sket i Folketingets Europaudvalg, ville han ikke